

LA BATALLA DE ARGEL

Títol original: *La battaglia di Algeri* **Direcció:** Gillo Pontecorvo **Guió:** Franco Solinas, Gillo Pontecorvo **Països:** Itàlia, Algèria **Durada:** 120 min **Any:** 1966 **Gènere:** Drama bèl·lic
Interpretació: Brahim Hadjadj, Jean Martin, Yacef Saadi... **Música:** Ennio Morricone, Gillo Pontecorvo **Fotografia:** Marcello Gatti (B&W) **Estrena a Espanya:** 1/6/1978
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en àrab, francès, anglès i espanyol, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Relat sobre els orígens, el desenvolupament i la fi de l'enfrontament entre el Front d'Alliberament Nacional (FLN) d'Algèria i les autoritats colonials franceses a la Guerra d'Independència d'Algèria (1954-1962). El protagonista, Ali La Pointe, és un dels activistes més destacats de la Casba d'Alger. (FilmAffinity)

CRÍTICA

“La batalla de Argel”, 60 anys inspirant la resistència

“La batalla de Argel” va transformar una memòria recent en una fita del cinema polític. A 60 anys de la seva estrena, l'obra de Gillo Pontecorvo continua sent una referència ineludible en un món firmat per les guerres de contrainsurgència.

Fins i tot abans que s'estrenés al Festival de Cinema de Venècia el 31 d'agost del 1966, **La batalla de Argel**, de Gillo Pontecorvo, ja havia despertat una enorme expectativa. El jurat, presidit per l'escriptor italià Giorgio Bassani, va atorgar-li el Lleó d'Or —màxim guardó del certamen— «per la valentia amb què va abordar un tema històric i polític tan complex i controvertit, i pel vigor amb què va saber dominar la matèria». Però més enllà dels elogis, el film va desfermar intenses polèmiques que es van prolongar molt després que s'exhibís.

[...]

El film posa el focus en un episodi extens i emblemàtic de la guerra d'independència d'Algèria (1954-1962): la batalla desencadenada a la capital el 1957. A partir de l'assalt dels paracaigudistes francesos al refugi d'un reduït grup de militants (encapçalat per Ali La Pointe, un dels referents del Front d'Alliberament Nacional (FLN)), la pel·lícula recorre a un *flashback* per reconstruir el procés de politització i formació guerrillera de La Pointe. Mostra l'evolució del combat a Alger: des dels primers passos per agafar el control de la Casba fins a l'intent de propagar la insurrecció a la resta de la ciutat. El tancament del film retrata les revoltes del desembre del 1960 —la majoria espontànies— que acabarien obrint el camí cap a la independència el 1962.

Amb un elenc integrat de manera gairebé exclusiva per intèrprets no professionals i rodada íntegrament a Alger amb un estil realista i gairebé documental, la pel·lícula va néixer de la trobada entre Yacef Saâdi —excombatent de la guerrilla algeriana reconvertit en productor cinematogràfic—, el director italià Gillo Pontecorvo i el guionista Franco Solinas. Mentre Saâdi buscava portar a la pantalla un relat que enaltís la gesta d'independència, els italians volien fer un film anticolonial centrat en una lluita paradigmàtica però capaç de ressonar a nivell universal. Ambdues parts ja treballaven en projectes independents quan es van reunir el 1964 i van decidir unir esforços.

Com de vegades passa en l'art, el resultat va superar amb escreix qualsevol expectativa: **La batalla de Argel** es va convertir gairebé immediatament en un clàssic, una obra amb una «ressonància contemporània renovada sense parar», segons va apuntar l'historiador de cinema Nicholas Harrison. Avui dia, per exemple, se segueix projectant i debatent a l'empara de la causa palestina i com a model sobre la vigència de les tàctiques de guerrilla urbana en els conflictes contemporanis. Alhora, la pel·lícula no deixa de revelar noves facetes i protagonistes: la portada del recent llibre de Jeremy Harding, *Analogue Africa*, mostra una fotografia de l'equip de treball en el rodatge (entre ells, el director de fotografia Marcello Gatti), on a més es pot reconèixer una jove Sarah Maldoror, rescatada en anys recents com una de les cineastes pioneres del cinema anticolonial i africà.

[...]

Luca Peretti – jacobinlat.com